

[Eva Kjer Hansen]

re, hvilke behov og hvilke muligheder der er. Derfor er det lokalt, at problemerne skal løses, både når det gælder behandling, og når det gælder de opfølgende tilbud i form af boligtilbud, fritidsaktiviteter og beskæftigelsesmuligheder.

Det er vigtigt, at vi sørger for at motivere til samarbejde på tværs af sektorer og forvaltninger, og at brugerorganisationer og frivillige organisationer bliver inddraget mest muligt, så vi får et godt samspil mellem professionelle og frivillige.

Endelig vil jeg nævne, at den omstilling og det fornyende arbejde, der stadig er nødvendigt, i vidt omfang må finde sted inden for de givne økonomiske rammer. Som også andre har været inde på, har den samlede realvækst inden for psykiatrien været lige så stor, som den har været inden for det øvrige sygehusvæsen. Der er jo i øvrigt på finansloven afsat yderligere 15 mio. kr. til forbedring inden for psykiatrien, og de berørte parter har allerede snakket igennem, hvordan man bedst kan bruge disse midler.

Men ellers betinger de økonomiske forhold, at det vil være urealistisk at forvente, at vi fra den ene dag til den anden kan gennemføre helt store moderniseringer og standardforbedringer. I stedet må vi fokusere på, at der er brug for bedre og mere sammenhængende tilbud gennem omstilling, samarbejde og prioritering, medmindre der da er vilje til at flytte økonomiske ressourcer fra andre grupper over til gruppen af psykiatriske patienter. F.eks. bruger vi jo i dag enorme ressourcer på de mange, der er på overførselsindkomster, og kunne vi mindske antallet af personer, der modtager passive offentlige ydelser, f.eks. ved at få dem i arbejde, er det klart, at vi kunne frigøre flere økonomiske midler til denne gruppe.

Lad mig afslutningsvis nævne, at jeg faktisk fornemmer, at vi allerede er kommet et godt stykke videre, når det gælder forbedringer af psykiatriske patienters muligheder. Den seneste tids megen omtale af de psykiatriske patienters vilkår – og også anmeldelsen af denne debat i dag – synes at have skærpet amternes bevidsthed om, at de har et ansvar at leve op til. F.eks. kunne vi jo i går se en meddelelse fra Københavns Kommune om, at man nu sætter en række projekter i gang, både flere bo- og aktivitetscentre og flere bofællesskaber, og f.eks. og

så har planer om at etablere en udrykningstjeneste.

I Venstre håber vi, at den opmærksomhed, der nu er rettet mod problemerne inden for det psykiatriske område, og i det hele taget debatten i dag vil betyde, at amtskommuner og kommuner, hvor det er nødvendigt, får strammet op og giver de bedst mulige tilbud, hvad angår behandling og tilbud om bolig, beskæftigelse og fritidsaktiviteter.

Med disse ord skal jeg sige, at Venstre bakker op om den foreslåede dagsorden.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Nu ved jeg, at Venstre meget ofte fremhæver det lokale arbejde, og hvor dygtig man er ude i kommuner og amter. Jeg ville egentlig gerne have at vide, om Venstres ordfører mener, at man alle steder i landet trygt kan overlade tingene til kommuner og amter. Venstres ordfører var også inde på økonomien i denne sag. Vi ved jo, at kommuner og amter har foretaget nogle prioriteringer, og måske er dette område et, som man nogle steder ikke prioriterer så højt som andre områder, det vil sige, at psykiatriske patienter forskellige steder i landet får en meget uensartet behandling.

Så siger man, at det er bedst, at det er sådan. Og det er jo også bedst, at man kan komme hjem til familien, det er vi enige i, men det er sandelig ikke bedst at komme hjem til familien, hvis man er til stort besvær for familien og ansvaret lægges over på de pårørende. Man kan jo stå med alle sine idealer om, hvor smukt og godt det er, men det giver så helt andre problemer netop for familien. Jeg kunne egentlig godt tænke mig at høre Venstres synspunkter om, hvordan man vil sikre de psykiatriske patienters nærmeste familie; den skal overtage nogle af forpligtelserne, men ikke overtage urimelige forpligtelser.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg skal sige, at jeg faktisk tror på, at man ude i amterne og i kommunerne godt kan tage ansvaret også for denne gruppe, og at man er bevidst om, at der skal gøres en helt speciel indsats.